

Het denken dat ik zoek

Als een wandeltocht
in een dicht woud.
Struinend, van pad weg,
doodlopend,
vastlopend onbegaanbaar.
Kort op een pad ligt
stukgelopen gemak, maar
ongelopen paden
bevallen me meer, waar
traag, tijd verloopt.
Aporie.
Dit leidt nergens toe
maar leert juist dat!
Hier liep ik al eens
maar dit keer is anders.
Herlopen, herdenken.
Ik verliet overtuigingen, liet
gestolde gedachten voor wat ze zijn,
gecultiveerde meningen achter,
herinnering aan eigen denken,
slechts sluimerend aanwezig.
Op dit pad is geen begeleiding
van de draad van gewoonte
of de reling van traditie.
Het pad dat ik kies is nieuw.
Voor mij althans,
en dat zoek ik.

Maasvlakte

De Paddenstoel, het Lage Licht:
de grens tussen binnenland en zee.
Hoe ver ook kruipt de Maasvlakte op,
nooit, nee nooit kan land echt mee.

De landrot kijkt, hoort golven slaan,
droomt, ziet zich als zeeman.
In zijn gedachten vaart hij al uit,
ziet hoop in wat hij nu niet kan.

De zeeman naast hem, stil verdriet,
droomt niet meer, voelt zich passé.
De zee, niet meer zijn plek op aard,
het zeilen daar is lang gelee.

Met gesloten ogen in de wind,
op reis door tijden in zijn hoofd:
weet hij hoe in zijn zeilershart,
de passie voor water nooit is gedoofd.

En herinneringen mogen zijn,
slechts dat: iets van ooit.
Toch koestert hij ze voor altijd,
want een landrot, nee, dat wordt hij nooit.

Indien gezien

Ongezien zijn
bepaalt en beschrijft,
determineert.

Ongezien zijn
is een zijn zonder meer,
zonder eigenschap.

Indien gezien
ben ik lief en aardig.
Fijn, om bij te zijn.

Indien gezien, begrepen,
gevoeld of gehoord.
Dan leef ik, ben ik, wie ik ben.

Zelfkennis legt slechts bloot
wat kan zijn, niet wat is, immers:
ik ben het pas als het mag zijn.

Berkeleys ontologie,
- far fetched it may be-
raakt hier toch een gevoelde ervaring:
dat ik ongezien niet besta.